

naporcované maso... nebo jako střelná rána v mém hrudníku, moje mysl zakalená, rozervaná chaosem. Něco mě k sobě táhlo.

Nechápal jsem, co se děje. Vše působilo jako prapodivný sen. Otvorem mezi roztržitými kostmi jsem si dokázal nahmatat, co zbylo z mého srdce, a bylo to měkké, slizké a nehybné. Musel jsem být mrtvý, a přesto jsem nemohl být. Protože mrtví přece nekráčí po Zemi...

Noční příroda mě konejšila, černočerná tma byla jako jasný den a divočina, která kdysi hrozila mnohými nebezpečnostmi, nyní slibovala útočiště. To, co mě volalo, byl močál ukrytý hluboko v lesích. Jeho moc, jeho temnota. Otevíral mi svou studenou, vlhkou náruč a vůně rašeliny a zelených trav byla sladší než vzduch v růžové zahradě za letního večera.

Teprve tam jsem se zastavil. Ovládl mě zvláštní klid, hluboký prožitek náležitosti, jaký doprovází návraty na rodná místa. A až jsem do toho močálu nikdy dřív nevstročil, najednou jsem věděl, že jsem tam správně. Že tam patřím.

Sedl jsem si mezi vysoká stébla a za slabého svitu měsíčního srpku pozoroval okolí. A okolí pozorovalo mě. Živočichové se mě nebáli. Ropucha, kterou jsem vzal do dlaní, v nich zůstala pokojně sedět, divokým kachnám spícím v nedalekém hnízdě moje přítomnost nevadila. Kolem to bzučelo, šustilo a cvrlikalo. Noc byla rušná a podmanivá krása blat mi kradla duši. Zářivé rosnatky roztroušené v rašeliníku a lákající hmyz na svou sladkou šťávu, keříky kyhaneč, kliček a rojovníků, vysoké ostřice, jejichž šedohnědé mošničky pokyvovaly v podzimním větru jako moudré hlavy stařešinů... ta rozmanitost a nádhera! Vážně byl svět vždy takový?

To ale nebylo vše. Přes hlasité sonáty hmyzu a žab nešlo nic jiného slyšet, a přesto jsem věděl, že nejsem sám. Cítil jsem nablízku několikero vědomí. Zdála se mi podivně cizí, jako by nebyla lidská, ale starší, divočejší, ukrutnější. Čekal jsem s nadějí i strachem, jestli si pro mě přijdou, ale ne. Nikdo se neukázal.

Když se noc nachýlila ke konci a počínající úsvit vdechl mlhám nad blaty krvavý tón, zmocnila se mě náhlá tíseň. Stáhl jsem se do

ustupujících stínů, ale sluneční paprsky si mě přesto našly a jejich dotek pálil jako rozžhavené železo. Tehdy jsem pochopil, že slunce se stalo mou zhoubou. Na útěku před ním jsem objevil malou podzemní jeskyni ve středu močálu, kde byla půda nejpevnější. Tam jsem se ukryl a přečkal den v plné bdělosti, protože přes veškerou snahu jsem nedokázal usnout, a zatímco jsem se krčil ve tmě, foukal si popáleniny a čekal, až můj nepřítel znovu ustoupí noci, poprvé jsem si všiml, jak se mé tělo změnilo. Rána v hrudníku se zacelila a zůstala po ní jen tenká jizva. A mé nohy... Kůže na nich byla nyní zelená, flekatá, prsty prodloužené a spojené blánami. Ta proměna mě děsila. Co se to se mnou dělo?

Už tehdy jsem odpověď tušil, ale nebyl jsem na ni připravený.

Čím víc se má mysl projasňovala, tím menší jsem měl do čehokoliv chuť. Současnost byla příliš děsivá a minulost také nepřinášela útěchu. Všechny mé vzpomínky končily u stejných okamžiků. Tátův šok a znechucení z toho, co jsem provedl. Krev manžela mé milované na mých rukách. Moment, kdy se mě ta, pro niž jsem chtěl pohnout nebem i zemí, zřekla. Nečekaná střela trhající mé srdce na kusy. A pomalu přicházející pochopení, že je konec. Že veškerá má snaha vzepřít se osudu byla jen bláznům pro smích.

Přál jsem si šanci vrátit se zpět, smazat vše, co jsem v posledních týdnech udělal, a zvolit jinou cestu. A když už to nešlo, toužil jsem své chyby odčinit. A pokud mi ani to nemělo být dopřáno, prosil jsem Hospodina, aby mi dal aspoň šanci odprosit svého tátu za to, že jsem ho zklamal a celou naši rodinu zahanbil. Jenže na mé modlitby nikdy nikdo neodpověděl.

Nespočet dalších nocí jsem strávil bezduchým potulováním po blatech. Objevování jejich krás mi přinášelo drobečky klidu a pokoje. Nad ránem jsem však vždy musel uprchnout do bezpečí jeskyně, kde jsem si připomínal bezútešnost své existence a topil se v prázdnotě a sebelítosti. Nejspíš bych býval sám sebe umožil hladu, jenže mé tělo už potravu nevyžadovalo. Zůstal jsem odsouzený k věčnému bytí v tomto prokletém stavu? Měl tohle být můj očištěc?